

[Qvist Hansen.]

med henblik på det ærede medlem hr. Søren Andersen, at den, der overvinder sig selv, er større end den, der indtager en stad. Ja, det kan godt være, højtærede minister. Jeg har forsøgt i al den tid, der er gået, med al den inderlighed, jeg har kunnet lægge i stemmen, at overbevise mig selv om, at det var mig, der var forkert på den; men jeg kan ikke overtale mig selv til at udtrykke nogen særlig form for glæde over, at en lov, som rigsdagen har vedtaget to gange, ikke er ført ud i praksis og nu bliver afløst af et kompromis, der giver Brønderslev ca. halvdelen af det, man i 1947 havde skitseret, at byen kunne få.

Det er altså ikke lykkedes, højtærede minister, at overtale mig selv, og jeg vil ikke gøre flere forsøg. Nu har jeg taget min stilling, og jeg agter at undlade at stemme ved lovforslagets tredje behandling.

Søren Andersen: Jeg siger tak for de smukke ord, den højtærede minister anvendte om mit standpunkt. Jeg skal imidlertid endnu en gang sige, at det er ikke fordi jeg er overbevist, at jeg stemmer for lovforslaget, men fordi der er skred i tingene, fordi vi dog får noget, fordi spørgsmålet får den placering, som det bør have, og, ikke mindst, fordi der bygges først i Brønderslev. Da den højtærede minister ikke sagde ret meget om mine argumenter, opfatter jeg det sådan, at den højtærede minister har taget de fleste af mine ord til efterretning.

Jeg glædede mig over den højtærede ministers udtalelse om, at han hidtil har haft en dårlig samvittighed. Jeg kan forstå denne udtalelse, og jeg beklager, at den højtærede minister har haft denne dårlige samvittighed, når han dog havde mulighed for at bedre den en hel del, idet han jo havde loven af 1947, som han kunne have dulmet den med. Jeg fik ikke noget svar på mit spørgsmål om, hvad grunden var til, at den ikke blev ført ud i livet, om der stod en magt bag, som søgte at hindre det.

Min stilling, som jeg allerede har gjort rede for: at jeg vil stemme for lovforslaget, står jeg ved.

Indenrigs- og boligministeren (Aksel Møller): Der er naturligvis ikke stort andet for mig at gøre end at tage det ærede medlem hr. Qvist Hansens udtalelser til efter-

retning. Det ærede medlem sagde, at han havde gjort alle mulige forsøg på at overtale sig selv. Det overrasker mig, at det ikke er lykkedes med al den veltalenhed, som det ærede medlem er i besiddelse af, men man må altså finde sig i, at det ikke har ført til et udfra mit synspunkt mere positivt resultat.

Det ærede medlem sagde, at det var ikke rigsdagens vilje, der var sket fyldest. Hertil vil jeg bemærke, at rigsdagen har sin frie vilje i en sag som denne, og med den udvalgsbetænkning, som nu foreligger, træffer rigsdagen udfra sin frie vilje en afgørelse i den situation, som er opstået, og som har kunnet opstå på grundlag af den kendsgerning, at Brønderslev-hospitalet ikke er opført endnu.

Det ærede medlem hr. Qvist Hansen og det ærede medlem hr. Søren Andersen stillede et spørgsmål til mig. Det ærede medlem hr. Søren Andersen gav det endda en meget direkte form, idet han spurgte: Hvad er grunden til, at loven af 1947 ikke er gennemført? Det ærede medlem hr. Qvist Hansen formede det på den måde, at ministeren har ansvaret for, at der intet er sket siden 1947. Det ærede medlem hr. Smørum må undskylde mig, at jeg trækker ham frem ved denne lejlighed og siger, at en del af ansvaret for, hvad der ikke er sket siden 1947, kommer jeg i alt fald til at dele med det ærede medlem hr. Smørum, al den stund den forrige indenrigsminister også mente, at de betydelige materialevanskeligheder, vi havde i dette tidsrum, lagde sig hindrende i vejen for påbegyndelse af et betydeligt hospitalsbyggeri. Jeg har i den første del af den periode, jeg har været minister, været i samme situation: at jeg måtte erkende, at det var problematisk, om man turde gå i gang med et byggeri i Brønderslev. Nu må de ærede medlemmer ikke glemme, at Nordjylland i den tid, der er gået siden sidste regeringsskifte, måske er det sted i landet, hvor det største forsvarsbyggeri er planlagt. Vi har f. eks. ved Sundby-Hvorup haft et betydeligt byggeri i gang, og det måtte jeg naturligvis ved planlægningen af, hvad der kunne ske med hensyn til anvendelsen af de lokale byggekrafter, tage hensyn til. Nu mener jeg, vi er nået til det punkt — hvad jeg nævnte forleden dag her i tinget —, at det fremtidige forsvarsbyggeri i høj grad er af en sådan karakter, at det ikke beslaglægger den faglige arbejdskraft, og derfor tror jeg, at tidspunktet nu er inde, da